

Τι και πώς να διεκδικήσουμε λοιπόν σήμερα; Τι σημαίνει “διέξοδος” ή “αριστερή πολιτική”, για τον κόσμο της εργασίας, τους ανέργους, τους νέους;

Δεν είναι κακό να κοιτάξουμε τους **απέναντι**. Όλες οι πολιτικές επιλογές κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων που στηρίζουν τη σημερινή κοινωνική αθλιότητα, έχουν ξεκάθαρη ταξική στόχευση: Να υποβιβάσουν τη θέση της εργαζόμενης πλειοψηφίας, να αιχμαλωτίσουν θεσμικά και οικονομικά την εργατική τάξη, να τη δέσουν χειροπόδαρα. Και να τη ληστέψουν, αλλά και να της στερήσουν τη δυνατότητα της αντίστασης και του συλλογικού αγώνα. Όσο για το δικαίωμα της ανατροπής αυτού του συστήματος, πρέπει να βγει στην ιδεολογική και πολιτική παρανομία.

Ο πυρήνας της αστικής πολιτικής βρίσκεται ακριβώς στο κοινωνικό ζήτημα, περισσότερο αποκάλυπτα και φανερό από ποτέ.

Η αντικαπιταλιστική, σύγχρονη κομμουνιστική αριστερά οφείλει να συγκροτήσει την πολιτική παρέμβαση με την ίδια ξεκάθαρη όσο και αντίθετη ταξική στόχευση.

Πυρήνας ενός αριστερού αντικαπιταλιστικού προγράμματος πρέπει να είναι τα προβλήματα και οι ανάγκες των εργαζομένων. Σε αυτά επιτίθεται η αστική τάξη, μέσω και του κράτους της, των αστικών κυβερνήσεων και κομμάτων, με την ταυτόχρονη χρήση των υπερ-όπλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Μια σύγχρονη εργατική πολιτική, πρέπει να είναι αναγνωρίσιμη από αυτούς στους οποίους κοινωνικά απευθύνεται. Τόσο η διατύπωση άμεσων κοινωνικών αιτημάτων και στόχων, όσο και η ένταξή τους σε μια προοπτική αντικαπιταλιστικής ανατροπής, πρέπει να υπηρετούν το στόχο της συγκρότησης ενός εργατικού μετώπου ρήξης με τους κυρίαρχους πυλώνες της πολιτικής του κεφαλαίου.

Σημείο Πρώτο: “δουλειά για όλους, με αξιοπρεπείς αποδοχές και με πλήρη δικαιώματα”

Ενάντια στην ανεργία, την επαιτεία, την ταπεινωτική ελεημοσύνη, την εργασιακή ομηρία των επισφαλών εργασιακών σχέσεων και της προσωρινής απασχόλησης.

Δε μπορεί ποτέ, και ειδικά σε συνθήκες κρίσης, να είναι γεμάτες και οι “δύο τσέπες”.

Αυτός ο ζωτικός κοινωνικός στόχος, για να μπει σε δρόμο υλοποίησης πρέπει να συνδεθεί με μια πολιτική στόχευση:

Ανατροπή της σχέσης μισθών-κερδών, μείωση του ποσοστού εκμετάλλευσης με ενίσχυση του μεριδίου του κοινωνικού πλούτου προς όφελος αυτών που τον παράγουν. Αυτό είναι το άμεσο συμφέρον όλων των εργαζομένων. Σήμερα, τα πράγματα κινούνται ακριβώς αντίθετα, ανατρέπονται προς τα πίσω: Τα κέρδη (αν και δεν καλπάζουν), ανεβαίνουν ραγδαία σε σχέση με τους εργατικούς μισθούς που καταβυθίζονται. Αριστερή εργατική πολιτική σημαίνει να αλλάξει το “πρόσημο” της ανατροπής.

Οι αυξήσεις στους μισθούς ώστε να καλύπτουν τις απαιτήσεις της σύγχρονης ζωής, είναι καθοριστικός στόχος, όχι μόνο για κάθε ένα εργαζόμενο που δουλεύει, αλλά και για όλη την εργατική οικογένεια που αυτός στηρίζει. Η οικονομική αναβάθμιση, έχει ως αφετηρία την ανατροπή των περικοπών που έγιναν στους μισθούς, με πρώτο βήμα την επιστροφή στα επίπεδα του 2009, σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα.

Η άμεση ανάγκη αντιμετώπισης της ανεργίας, αλλά και βελτίωσης των όρων εργασίας καθιστά επιτακτική την μείωση των ωρών δουλειάς με πρώτο βήμα 35ωρο, 5νθήμερο, επτάωρο. Δεν είναι δυνατό να παραμείνει η αριστερά τόσο δισταχτική σε ένα τέτοιο στόχο, όταν ακόμη και οι ταξικοί της αντίπαλοι κάνουν λόγο για τις δυνατότητες που υπάρχουν ακόμη και για τέσσερις ώρες πλήρους ημερήσιας εργασίας.

Η προστασία των εργατικών συμφερόντων προϋποθέτει Συλλογικές Συμβάσεις εργασίας και συλλογική διεκδίκηση και κάλυψη των εργαζόμενων. Ενιαίες σχέσεις εργασίας, αμοιβών και χρόνου, μόνιμη και σταθερή δουλειά, ενάντια στην ευέλικτη εργασία. Ενάντια σε όλες τις μορφές ελαστικής απασχόλησης, την εντατικοποίηση, τον πλήρη σφετερισμό των δικαιωμάτων και την καθήλωση του ρόλου της ζωντανής εργασίας από το κεφάλαιο.

Τα άμεσα μέτρα για τους ανέργους, είναι επείγοντα για τη δική τους αξιοβίωτη ζωή, αλλά και για την ενιαία δράση όλης της εργατικής τάξης, ώστε να μην εκβιάζονται οι εκάστοτε εργαζόμενοι με το φόβητρο της απόλυσης και της μετάπτωσης στην ανεργία.

Δύο είναι οι εντελώς επείγουσες απαντήσεις.

Η πρώτη αφορά την άμεση ανακούφιση της ζωής των ανέργων. Χορήγηση επιδόματος ανεργίας σε όλους τους ανέργους χωρίς περιορισμούς, για την κάλυψη της αξιοπρεπούς διαβίωσης των ανέργων, με πρώτο βήμα τον διπλασιασμό του επιδόματος ανεργίας και γενίκευσή του. Διαγραφή των χρεών τους σε τράπεζες, εφορία, δημόσιο. Εξασφάλιση πλήρους, δωρεάν ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και δωρεάν κοινωνικών υπηρεσιών (ηλεκτρικό, νερό, θέρμανση, συγκοινωνίες).

Η δεύτερη κατεύθυνση αφορά τα μέτρα για τη μείωση της ανεργίας. Με ποιο τρόπο; Πολλά μπορούν να γίνουν: Προσλήψεις στις δημόσιες υπηρεσίες για να καλυφθούν οι κοινωνικές ανάγκες που καταρρέουν. Μείωση των ωρών δουλειάς και των χρόνων συνταξιοδότησης. Άμεση εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση όλων των επιχειρήσεων που έχουν εγκαταλείψει οι ιδιοκτήτες τους και επαναλειτουργία με εργατικό έλεγχο. Γενναίο πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων για τις κοινωνικές λαϊκές ανάγκες, ενάντια στις απαγορεύσεις που θέτει το Σύμφωνο Σταθερότητας της ΕΕ και τις επιλογές τρόικας-κυβέρνησης.

Οι κομμουνιστές δεν κρύβουν ποτέ τους στόχους τους: Παλεύουν για την άμεση, γενική, ουσιαστική βελτίωση της οικονομικής θέσης των εργαζομένων, χωρίς να περιορίζονται σε αυτό. Για να έχει αυτή η βελτίωση σταθερό χαρακτήρα, παλεύουμε να συνδεθεί με τον ευρύτερο πολιτικό αγώνα για την κατάργηση του ιδιωτικού καπιταλιστικού κέρδους και την αντικατάστασή του από το δημόσιο κοινωνικό όφελος. Για την ανατροπή της εκμετάλλευσης της εργασίας και των αποτελεσμάτων της, της ατομικής ιδιοποίησης του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου.

Οι εργαζόμενοι δικαιούνται κάτι παραπάνω από μια “καλή τιμή” για το τομάρι τους. Παλεύουν για δημοκρατία στους χώρους δουλειάς, ενάντια στον εργοδοτικό δεσποτισμό και την απόλυτη εξουσία του κεφαλαίου πάνω στην εργασία, με ορίζοντα την εξάλειψη κάθε αποξενωτικής και αλλοτριωτικής μορφής, την **κατάργηση της ίδιας της μισθωτής δουλειάς, της εργατικής δύναμης σαν εμπόρευμα.**

Σημείο Δεύτερο: Δημόσια κοινωνικά αγαθά για την εργαζόμενη πλειοψηφία

Μην το ξεχνάμε: Η τρόικα, η ΕΕ, η αστική τάξη στην Ελλάδα, δεν επιβάλλουν μόνο λιτότητα ή

περικοπή των ονομαστικών μισθών. Επιδιώκουν μια αντιδραστική αντεργατική τομή στον ίδιο το ρόλο του κράτους και του δημόσιου τομέα. Με πλήρη κατάργηση της περιορισμένης ως τώρα ανακατανομής πόρων και “έμμεσου μισθού” στους εργαζόμενους. Με ιδιωτικοποίηση και πλήρη εμπορευματοποίηση όλων των κοινωνικών τομέων. Με κατάργηση εργατικών δικαιωμάτων πρόσβασης σε δημόσια δωρεάν κοινωνικά αγαθά.

Η αριστερή εργατική πολιτική διεκδικεί την συνολική υπεράσπιση της ζωής της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων κόντρα στην εξαθλίωση, ενάντια σε κάθε είδους οικονομική βία σε βάρος των εργαζομένων. Ενάντια στους πλειστηριασμούς, τις κατασχέσεις, τη διακοπή ρεύματος και νερού, την τοκογλυφία, τον μαυραγοριτισμό, τα ενεχυροδανειστήρια. Ενάντια στην ιδιωτικοποίηση-εμπορευματοποίηση κοινωνικών αγαθών και υπηρεσιών. Κανένας άνθρωπος πεινασμένος και χωρίς στέγη, άμεση κάλυψη των αναγκών από το κράτος και τους δήμους. Δημόσιες, φτηνές, δωρεάν για τους άνεργους και του φτωχούς, συγκοινωνίες.

Παλεύουμε ενάντια στην βαριά φοροεπιδρομή των λαϊκών στρωμάτων. Για τη κατάργηση του ΕΝΦΙΑ, την μείωση των συντελεστών φορολογίας στην εργατική τάξη, τους αυτοαπασχολούμενους και ελεύθερους επαγγελματίες. Αφορολόγητο όριο στο επίπεδο αξιοπρεπούς διαβίωσης. Δραστική μείωση της έμμεσης φορολογίας, και κατάργησή της για τα είδη πρώτης ανάγκης. Πλήρης απαλλαγή φόρου και διαγραφή των χρεών προς τις τράπεζες για ανέργους και φτωχούς και αποφασιστικός περιορισμός για όλους τους υπόλοιπους.

Οι παραπάνω στόχοι θα είναι “μισοί”, αν δεν συμπληρώνονται με την απαίτηση για βαριά φορολογία του κεφαλαίου, των εφοπλιστών και της εκκλησίας. Με άμεσα μέτρα τον διπλασιασμό των συντελεστών φορολόγησης του κεφαλαίου και την κατάργηση των off-shore εταιρειών και των φορολογικών παράδεισων.

Το εργατικό κίνημα απαιτεί αποκλειστικά δημόσιο ασφαλιστικό σύστημα. Με άμεση μείωση των χρόνων συνταξιοδότησης (60 άνδρες, 58 γυναίκες). Αντιμετώπιση εργοδοτικής εισφοροδιαφυγής και εισφοροκλοπής, με παράλληλη κατάργηση όλων των μορφών μαύρης και ανασφάλιστης εργασίας (μπλοκάκια, voucher, κουπόνια, πρακτική άσκηση κλπ). Να μην καταργηθούν οι «εισφορές υπέρ τρίτων» που αποτελούν σήμερα μορφή εργοδοτικών εισφορών αναγκαίων για την επιβίωση των ταμείων. Αποζημίωση από τον κρατικό προϋπολογισμό των ταμείων για την ληστεία του PSI. Σκληρή τιμωρία των κυβερνώντων και των υπεύθυνων που έκαναν αυτό το έγκλημα.

Δημόσια δωρεάν παιδεία για όλους. Ενιαίο 12-χρονο σχολείο για όλους, ενιαία πανεπιστημιακή εκπαίδευση με ελεύθερη πρόσβαση, ενάντια στους ταξικούς φραγμούς, στην αμορφωσιά, στο σχολείο της αγοράς. Πάλη ενάντια στην μετάλλαξη του εκπαιδευτικού συστήματος σε επιχειρηματικό και αυταρχικό μηχανισμό διαμόρφωσης της νέας γενιάς με βάση τις αναδιαρθρώσεις στην εργασία.

Διεκδικούμε αξιοβίωτη ζωή σε ανθρώπινες πόλεις και χωριά, ενάντια στο μοντέλο “πόλη επιχείρηση και κάτοικος πελάτης”. Απαλλοτριώσεις χώρων (μεγάλων εταιρειών, μεγαλοϊδιοκτητών, τραπεζών, εκκλησίας κ.α.) χωρίς αποζημίωση και δωρεάν διάθεσή τους στους δημότες για αναψυχή, αθλητισμό, πολιτισμό ενάντια στην ιδιωτικοποίηση. Ακύρωση όλων των ιδιωτικοποιήσεων που έχουν γίνει από το ΤΑΙΠΕΔ και κατάργησή του. Πάλη ενάντια στην fast track υποταγή του χώρου και των πόλεων στους «επενδυτές», κατάργηση της λεγόμενης fast track νομοθεσίας.

Σημείο Τρίτο: Σαρώνουμε ότι βρίσκουμε μπροστά να εμποδίζει την εφαρμογή της αναγκαίας αριστερής εργατικής πολιτικής

Ο κύκλος δεν τετραγωνίζεται. Η πίτα ολόκληρη και ο σκύλος χορτάτος δε γίνεται: Στοιχειώδης κάλυψη των παραπάνω αναγκών, πολύ περισσότερο πλήρης και σταθερή διασφάλισή τους, απαιτεί σπάσιμο της

αλυσίδας με τους μαύρους κρίκους που ακούν στα ονόματα μνημόνιο, χρέος, ευρώ, ΕΕ, αλλά και ρήξη και ανατροπή των νόμων του κεφαλαίου και του κέρδους.

Το μνημόνιο έχει πλέον πάρει συγκεκριμένη μορφή, μέσω των δανειακών συμβάσεων και των εφαρμοστικών νόμων. Η κατάργησή τους δεν πρόκειται να γίνει "με άδεια". Ή θα γίνει μονομερώς και με αγώνα ή δε θα γίνει.

Δαπάνες για δημόσια κοινωνικά αγαθά και πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων για αντιμετώπιση ανεργίας, δεν μπορεί να υπάρξουν σε σημαντική έκταση χωρίς την κρίσιμη επιλογή της μη αναγνώρισης, της παύσης πληρωμών και της διαγραφής του χρέους.

Άρση της λιτότητας, ανθρώπινες εργασιακές σχέσεις, δημόσιος τομέας στην οικονομία, δεν μπορούν να υπάρξουν χωρίς σύνδεση με την πάλη για έξοδο από την Ευρωζώνη και αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από την Ε.Ε. Επιμέρους και προσωρινές εξαιρέσεις μπορεί να υπάρξουν με τον κοινωνικό αγώνα, αλλά η συνολική αριστερή εργατική πολιτική είναι ασύμβατη με τα εθνικά και διεθνικά δεσμά του κεφαλαίου και τις ολοκληρώσεις του. Η γενική της υλοποίηση προϋποθέτει σύγκρουση με τα πολυκλαδικά μονοπώλια και στους υπερεθνικούς καπιταλιστικούς οργανισμούς (ΕΕ, ΔΝΤ, ΝΑΤΟ, ΠΟΕ, ΟΟΣΑ), τον αστικό εθνικισμό και κοσμοπολιτισμό, στην προοπτική μιας άλλης, εργατικής, σοσιαλιστικής διεθνοποίησης.

Ενάντια στο καθεστώς της επιτροπείας και τις απροκάλυπτες επεμβάσεις στο εσωτερικό της χώρας, των ηγεμονικών καπιταλιστικών-ιμπεριαλιστικών κρατών και της ΕΕ (σε συμμαχία με την ντόπια αστική τάξη και τα κόμματά της). Αρνούμαστε την καταβαράθρωση του δικαιώματος του λαού να αποφασίζει για τη ζωή του δημοκρατικά και χωρίς «προστάτες» μέσα από την Ε.Ε. κι έξω από αυτήν (π.χ. ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα).

Έξοδος από το ΝΑΤΟ και από τον κύκλο των πολέμων στην περιοχή. Άμεσο κλείσιμο των βάσεων και ριζική μείωση δαπανών για πολεμικούς εξοπλισμούς. Διάλυση του επικίνδυνου άξονα Ισραήλ-Ελλάδας-Κύπρου. Καμιά συμμετοχή σε ιμπεριαλιστικούς πολέμους και εκστρατείες Διεθνιστικός αγώνας με τα κινήματα και τους λαούς της περιοχής.

Η αριστερή εργατική πολιτική κρίνεται από την κατεύθυνσή της, από τα πεδία και τον δρόμο που διεκδικεί τη νίκη της απέναντι στην αστική πολιτική. Αναπτύσσεται στο πεδίο της ταξικής πάλης, με την ενίσχυση των πιο αποφασιστικών αγωνιστικών και αντικαπιταλιστικών τάσεων, που διεκδικούν να συγκροτούν αυτοτελή όργανα εργατικής και λαϊκής δράσης για την αντίσταση, την αντεπίθεση, την ανατροπή. Δοκιμάζεται από το αν αναδεικνύει με σαφήνεια τα όρια που πρέπει να ανατραπούν και στο βαθμό που προετοιμάζει για αυτό το λαό, χωρίς μασημένα λόγια ή αλήθειες "σε δόσεις".

Δεν αποτελούν αριστερή πολιτική οι διαβεβαιώσεις ότι οι ζωτικοί στόχοι για την εργατική τάξη και το λαό μπορούν να ικανοποιηθούν μέσα στην ΕΕ, το ΝΑΤΟ και την κυριαρχία του κεφαλαίου, αποκρύβοντας τον αντιδραστικό της χαρακτήρα, αλλά και τις ασφυκτικές δεσμεύσεις και απαγορεύσεις της.

Δεν προσφέρουν τίποτα περισσότερο από σύγχυση οι τοποθετήσεις του τύπου "πάμε να κάνουμε αυτά που πρέπει και ΑΝ μας εμποδίσει η ΕΕ και το ΝΑΤΟ, τότε θα δούμε και εν ανάγκη θα συγκρουστούμε". Πρόκειται, είτε για αφελείς είτε για μη ειλικρινείς προσεγγίσεις. Και το κυριότερο: Δεν προετοιμάζουν για το σκληρό και αδυσώπητο αγώνα, αντίθετα αναζητούν μάταια και προκαταβολικά ένα συμβιβασμό που δε θα έχει και αντίκρισμα. Στους "απέναντι" όμως, δεν υπάρχουν αφελείς, αλλά περισσεύουν και οι αποφασισμένοι. Ακριβώς γιατί έχουν πολλά να χάσουν, είναι αδίσταχτοι.

Προσπερνούμε επίσης, ως τουλάχιστον άστοχα και παραπλανητικά τα επιχειρήματα του είδους "μα καλά για να έχουμε μια αύξηση σε μισθό, πρέπει να βγούμε από την ΕΕ;" Με ασυλλόγιστο τρόπο αντιπαραθέτουν τον άμεσο αγώνα με την ανάγκη σύνδεσής του με μια ζωτική πολιτική κατεύθυνση. Η συσχέτιση αυτή δεν είναι χρονική, είναι πολιτική και ας μείνουν στην άκρη οι υπεκφυγές διότι είναι εξαιρετικά επιζήμιες.

Η υλοποίηση των εργατικών και λαϊκών αναγκών περνάει μέσα από την πάλη για την ανατροπή της κυβέρνησης, αλλά και του μαύρου μετώπου κεφαλαίου και ΕΕ και της γενικής πολιτικής του ενάντια στην εργαζόμενη πλειοψηφία.

Όποιος δε θέτει στόχο ανατροπής, ακυρώνει κάθε αριστερό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα.

Όποιος θέτει μόνο θέμα αλλαγής κυβέρνησης, στην ουσία συνηγορεί στη διατήρηση της ίδιας πολιτικής στους βασικούς άξονες με άλλο “καλύτερο διαχειριστή”.

Σημείο Τέταρτο: Για ένα άλλο αντικαπιταλιστικό δρόμο με ανατροπή των ορίων του κεφαλαίου.

Είναι εύλογο το ερώτημα: “Μα καλά, ποιος και γιατί θα πληρώσει αυξημένους μισθούς και μάλιστα σε όλους; Ο ιδιώτης επιχειρηματίας ή το κράτος υπηρέτης του;”

Είναι αδιανόητο να μη συνδέει η αριστερά τη διέξοδο που προτείνει, με μια άλλη κοινωνική και πολιτική πορεία, που θα έχει στο κέντρο της, θαρρετά και περήφανα, τις ανάγκες και τις δυνατότητες του κόσμου της εργασίας.

Η αριστερή εργατική πολιτική υπερασπίζεται τις συλλογικές παραγωγικές δυνάμεις του κόσμου της εργασίας, πρώτα απ’ όλα της εργατικής τάξης, που αποτελεί την κύρια παραγωγική δύναμη. Ενάντια στο κλείσιμο εργοστασίων και την αποδιάρθρωση ολόκληρων κλάδων της παραγωγής, αντιπαλεύοντας τη λογική και τα κριτήρια του κέρδους, του αντιδραστικού και ανισόμετρου διεθνούς καταμερισμού εργασίας και της πολιτικής των ιμπεριαλιστικών οργανισμών (ΕΕ, ΠΟΕ, κ.λπ.).

Δε μένουμε εκεί: Διεκδικούμε η δημόσια κοινωνική ιδιοκτησία να γίνει το σημείο αναφοράς ενός άλλου δρόμου ενάντια και έξω από τον καπιταλισμό. Απαιτούμε την εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση και με εργατικό και κοινωνικό έλεγχο όλων των τραπεζών, των εταιρειών τηλεπικοινωνιών, ενέργειας, συγκοινωνιών, μεταφορών, ύδρευσης, πετρελαιοειδών και άλλων μονάδων στρατηγικής σημασίας (φάρμακο, διατροφή, ορυκτός πλούτος). Ενάντια στη λεηλασία του δημόσιου και ενεργειακού πλούτου και του περιβάλλοντος. Ενεργειακή αυτάρκεια με σεβασμό στο περιβάλλον και ορθολογική αξιοποίηση των εναλλακτικών πηγών ενέργειας, με σεβασμό στα οικοσύστημα ενάντια στον «πράσινο καπιταλισμό».

Διεκδικούμε στήριξη της μικρής και μεσαίας αγροτιάς και ανασυγκρότηση ή δημιουργία νέων πρωτοβάθμιων παραγωγικών συνεταιρισμών της, κόντρα στην διαπλοκή και τους αγροτοπατέρες, για φτηνή, ποιοτική και επαρκή διατροφή για τους εργαζόμενους. Ρήξη με το αγροτοδιατροφικό κεφάλαιο. Απαγόρευση παραγωγής και διακίνησης μεταλλαγμένων προϊόντων. Απειθαρχία, κλονισμός και εν τέλει ανατροπή της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής και των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεών της, της πολιτικής της Ε.Ε. για τις ποσοτώσεις, για την εξασφάλιση της διατροφικής επάρκειας της χώρας, σε σύνδεση με την πάλη για έξοδο από την Ε.Ε. Εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση της Τράπεζας Πειραιώς ΑΤΕ και των στρατηγικής σημασίας βιομηχανιών τροφίμων. Ενιαίος δημόσιος φορέας τροφίμων, ιδιαίτερα εκείνων που είναι πρώτης ανάγκης. Δημόσιο Σύστημα διακίνησης των προϊόντων για χτύπημα έως και εξάλειψη των μεσαζόντων. Μέτρα ενάντια στην πολιτική της εγκατάλειψης και της καταστροφής της υπαίθρου.

Δεν μας ενδιαφέρει μόνο η νομική μορφή ιδιοκτησίας. Διεκδικούμε να έχουν οι εργαζόμενοι τον πρώτο λόγο στην παραγωγή, οργανωμένοι σε ένα σύγχρονο κίνημα συμβουλίων στο εργοστάσιο και την επιχείρηση. Η δημόσια παραγωγική δραστηριότητα να είναι προσανατολισμένη πρωτίστως στην κάλυψη των εσωτερικών κοινωνικών αναγκών.

Η αντικαπιταλιστική αριστερά όχι μόνο δεν κρύβει κάτω από το χαλί, αλλά θαρρετά υπογραμμίζει πως πραγματική απελευθέρωση για τον κόσμο της εργασίας, μπορεί να υπάρξει μόνο με την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού της εκμετάλλευσης και της βίας, σε μια σύγχρονη σοσιαλιστική και

κομμουνιστική προοπτική.

Σημείο Πέμπτο: Εργατική δημοκρατία ενάντια στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό του κεφαλαίου

Η γενικευμένη επίθεση του κεφαλαίου ενάντια στη δουλειά και το εισόδημα της εργατικής οικογένειας, έφερε μαζί και την πολιτική αντίδραση, και αυτόν ακόμη το φασισμό.

Παλεύουμε ενάντια στον **κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό** της αστικής τάξης, του κράτους, των κυβερνήσεων, των κομμάτων της, στο φασισμό, στην κατάλυση κάθε έννοιας λαϊκής κυριαρχίας, στην προληπτική καταστολή και στην πολύμορφη καταπίεση. Για μια **«άνοιξη» των λαϊκών ελευθεριών και των δημοκρατικών δικαιωμάτων**. Ενάντια στην αντιδραστική αναμόρφωση του κράτους, τόσο του κεντρικού όσο και του τοπικού (κατάργηση «Καλλικράτη»).

Η κατάργηση κάθε ποινικοποίησης των απεργιών και των κοινωνικών αγώνων, της επιστράτευσης απεργών, κ.λπ, αποτελεί προτεραιότητα για μια αριστερή εργατική πολιτική. Το ίδιο και η διάλυση κάθε μηχανισμού παρακολούθησης της συνδικαλιστικής, πολιτικής δράσης των εργαζομένων, όπως και η κατάργηση τρομονόμων, Σέγκεν, ηλεκτρονικού φακελώματος, ψηφιακής και κάθε άλλου είδους παρακολούθησης.

Ανατροπή της κυρίαρχης αστικής πολιτικής με ανέπαφο τον μηχανισμό καταστολής δεν μπορεί να υπάρξει. Η διάλυση των ΜΑΤ, ΔΙΑΣ, και όλων των σωμάτων που «στρατιωτικοποιούν» την αστυνομία, το ξήλωμα των φασιστικών δικτύων στα σώματα ασφαλείας, διαρκής αγώνας ενάντια στο «βαθύ κράτος», καθώς και ο αφοπλισμός της αστυνομίας στις διαδηλώσεις, αποτελούν ζωτικά και ώριμα δημοκρατικά αιτήματα. Η αριστερά, παράλληλα, υπερασπίζει το δικαίωμα του λαού να παλεύει με τις μορφές που επιλέγει, καθώς και το δικαίωμα της μαζικής λαϊκής-εργατικής αυτοάμυνας. Κατάργηση όλης της λεγόμενης «αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας» και των νόμων που καταργούν στοιχειώδη δημοκρατικά δικαιώματα.

Διεκδικούμε ελεύθερο συνδικαλισμό στον στρατό. Καμιά χρήση του στρατού στον εσωτερικό πολιτικό αγώνα ενάντια στον λαό. Ξερίζωμα της φασιστικής διείσδυσης στις ένοπλες δυνάμεις. Αξιοπρεπείς συνθήκες για τους φαντάρους και τους κατώτερους αξιωματικούς. Όχι στον επαγγελματικό στρατό

Μια αριστερή εργατική πολιτική, αντιλαμβάνεται τα ίσα κοινωνικά, πολιτικά και πολιτισμικά δικαιώματα των ξένων εργατών, ως βασικό συστατικό της δέσμευσής της ενάντια στη διπλή και τριπλή καταπίεση και εκμετάλλευσή τους, τις διακρίσεις, το ρατσισμό, την ξενοφοβία,

Η αριστερά προωθεί την κατάργηση της θρησκείας ως επίσημης και υποχρεωτικής κρατικής λειτουργίας, τον διαχωρισμό εκκλησίας-κράτους, την πλήρη ισοτιμία των εθνικών και θρησκευτικών μειονοτήτων. Και επιτέλους: Πολύ συκοφαντία υπήρξε σε βάρος των δημοσίων υπαλλήλων, ας θυμίσει και κάποιος ότι σκανδαλωδώς οι παπάδες πληρώνονται όχι από την ορθόδοξη εκκλησία και τους πιστούς της όπως θα έπρεπε, αλλά από το επίσημο κράτος...

Απαιτούμε τον έλεγχο και την τιμωρία των ενόχων για τα εγκλήματα που έχουν συντελεστεί σε βάρος του λαού μας από πολιτικούς, επιχειρηματίες, τραπεζίτες, κρατικά στελέχη.

Ο αγώνας για τα σύγχρονα δικαιώματα και ελευθερίες, εμπνέεται από την ευρύτερη προοπτική για τη δημιουργία μιας Λαϊκής Συντακτικής συνέλευσης με βάση τον συνδυασμό άμεσης και έμμεσης δημοκρατίας. Με εκπροσώπους των εργαζομένων απ' ευθείας από συνελεύσεις τόπων εργασίας και κατοικίας. Χωρίς προνόμια και διακρίσεις για τα πολιτικά ρεύματα, κόμματα, τάσεις. Με εκτεταμένη ύπαρξη θεσμών και οργάνων της εργατικής πολιτικής, σε ανταγωνισμό με την αστική εξουσία, από την κλίμακα του μεμονωμένου εργοδότη μέχρι εκείνη της κεντρικής, πανεθνικής πολιτικής και σε όλα τα μέτωπα και πεδία της ταξικής αντιπαράθεσης. Η «εκπροσώπηση» θα βασίζεται στην αιρετότητα, την

ανακλητότητα, την συχνή λογοδοσία, χωρίς πρόσθετη αποζημίωση και προνόμια πέρα από τον μέσο εργατικό μισθό.

Η αριστερή εργατική πολιτική συγκρούεται με την ιδεολογική τρομοκρατία και την πολιτιστική εξαχρείωση του κεφαλαίου και ειδικά του μιντιακού υπερκράτους. Για να γίνουν η ενημέρωση και η πληροφορία δημόσια και κοινωνικά αγαθά, για ένα ανεξάρτητο πλέγμα μέσων ενημέρωσης και πολιτιστικής έκφρασης, στα χέρια του εργατικού κινήματος, ενάντια στην ατομική ιδιοκτησία στα Μέσα, την όλο και βαθύτερη διαπλοκή τους με τα ισχυρά τμήματα του κεφαλαίου και τον ασφυκτικό κρατικό-κυβερνητικό έλεγχο. Για ένα ρεύμα μαρξιστικού «διαφωτισμού», ενός άλλου εργατικού λαϊκού πολιτισμού, ενάντια στον σκοταδισμό, τον μυστικισμό και τον ανορθολογισμό. Για την απελευθέρωση του «ελεύθερου» χρόνου απ' τη δυναστεία των μηχανισμών πολιτιστικής χειραγώγησης. Για το δικαίωμα όλων στον πολιτισμό, στη δημιουργία, στην ψυχαγωγία, στον μαζικό ερασιτεχνικό αθλητισμό.

Αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα: αφετηρία και κριτήριο

Η πάλη γι' αυτό το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα είναι μια βαθιά πολιτική διαδικασία και δεν αφορά μόνο τις διεκδικήσεις του μαζικού κινήματος.

Επιπλέον, από το αναγκαίο πρόγραμμα θα προκύπτει η πολιτική αντιμετώπιση από την αντικαπιταλιστική Αριστερά απέναντι σε οποιαδήποτε νέα κυβέρνηση.

Επιδιώκουμε να γίνει η σημαία, η «magna carta» του μαχόμενου εργατικού, λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος, και αυτό έχει αμεσότητα, είναι αναγκαίο για το λαό και τους εργαζόμενους.

Από ποικίλα ρεύματα το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα θεωρείται ρητά ή υπόρρητα ως πολυτέλεια.

Ωστόσο, ο αντικαπιταλιστικός χαρακτήρας της τακτικής, δεν επιλέγεται ή αφήνεται στην άκρη υποκειμενικά. Αντίθετα, επιβάλλεται από την ουσία του ολοκληρωτικού καπιταλισμού της εποχής μας. Από το βάθος και τον ιστορικό χαρακτήρα της καπιταλιστικής κρίσης, από το περιεχόμενο και τους φορείς της επίθεσης, που παρατάσσονται συνασπισμένοι απέναντι στους εργαζομένους και στο λαό, παρά τις δευτερεύουσες αντιθέσεις τους. Η επαναστατική της ουσία υπογραμμίζεται από το γεγονός ότι η σύγκρουση με τους πυλώνες του συστήματος και τις βασικές αιχμές της επίθεσης, η ανατροπή της βάρβαρης πολιτικής και της τόσο κρίσιμης για την επιβίωση του συστήματος υπεραντιδραστικής ανασυγκρότησης του κεφαλαίου για το ξεπέρασμα της κρίσης του, είναι το μόνο πεδίο στο οποίο μπορούν να δημιουργηθούν όροι κλονισμού της αστικής κυριαρχίας. Να γεννηθούν συνθήκες διαμόρφωσης ενός ελπιδοφόρου κοινωνικού και πολιτικού συσχετισμού δυνάμεων, που να μπορεί να επιταχύνει τις αποφασιστικές αναμετρήσεις για την εξουσία και την πορεία της κοινωνίας. Να ανοίξει το δρόμο για τη συνολική απελευθέρωση του κόσμου της εργασίας, μέσω της επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού.

Το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, αποτελεί σήμερα το δρόμο συνάντησης μιας εν δυνάμει—και αδύνατης ακόμη— πολιτικής πρωτοπορίας με την αγωνία του κόσμου της εργασίας να ανατρέψει την επίθεση και να ζήσει με αξιοπρέπεια. Αλλά και δρόμο μετασηματισμού και των δύο—μέσα από τη διαλεκτική τους αλληλεπίδραση και την αλληλεπίδραση κινήματος και πολιτικής, θεωρίας και πράξης— σε ένα μάχιμο και νικηφόρο αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο, ικανό να κλονίσει και να ανατρέψει την αστική επίθεση και κυριαρχία.

Το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, δεν είναι ένα απλό “πεντάπτυχο” στόχων. Αντίθετα, πρέπει να διαπνέεται από μια συνεκτική λογική και ενότητα αναγκών, σκοπών και μέσων. Και εδώ υπάρχει πολύ δουλειά να γίνει...

ΥΓ: Το κείμενο αυτό βασίζεται σε μεγάλο βαθμό σε επεξεργασίες του NAP για την Κομμουνιστική

Απελευθέρωση, που κατατέθηκαν εν όψει μιας ακόμη πανελλαδικής διαδικασίας της οργάνωσης. Αποτελούν ευρύτερη θετική συμβολή μπροστά στην επικείμενη Συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ.

Η εποχή μας είναι πράγματι γεμάτη από προκλήσεις. Και σε αυτές πρέπει να σταθούμε θαρραλέα, σαν κομμουνιστές.

Το ζητούμενο είναι να διαμορφωθεί μια εργατική αντικαπιταλιστική πολιτική με μαζικούς όρους, ώστε να δώσει χρώμα, ελπίδα και νικηφόρα προοπτική στο αντιφατικό και διάχυτο ρεύμα του "κάτι να αλλάξει, δεν πάει άλλο".

Είναι ένα εξαιρετικά δύσκολο καθήκον κάτω από το βάρος αφενός της επιθετικότητας του συστήματος, αλλά και την παράδοση της ηττοπάθειας και της ιδεολογικής και πολιτικής υποταγής της διαχειριστικής αριστεράς, που δεν είναι εύκολο να ανατραπεί.

Δεν πρόκειται να βαδίσουμε σε σίγουρους δρόμους και με "σκονάκια", ούτε με σύμμαχο ανύπαρκτες παρθενογενέσεις και αυθόρμητες δημιουργίες ευνοϊκών συσχετισμών. Απαιτείται σκληρή δουλειά και καινοτόμες επιλογές για την συγκρότηση ενός ευρέος πόλου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Μαζί και ταυτόχρονα με τη δημιουργία του ευρύτερου πεδίου συνεργασιών, κοινής δράσης, συντροφικού διαλόγου, συμμαχιών και αγωνιστικής συμπαράταξης, που θα αποτελεί το γόνιμο έδαφος για ένα εργατικό αντικαπιταλιστικό μέτωπο μάχης.

Ας μας επιτραπεί εδώ μία παρατήρηση: Ας μείνουμε μακριά από μια καταστροφική κρισιολογία, που ενώ μιλάει στο όνομα των υψηλών απαιτήσεων, εκπέμπει άρωμα παραίτησης από μια συνολική αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική προσπάθεια. Μα προδίδει και **άγχος καταφυγής σε πρακτικές πολιτικής (και ιδιαίτερα εκλογικής!) "επιβίωσης"**, ως να είναι η παρουσία της αντικαπιταλιστικής αριστεράς αυτοσκοπός και παίγνιο, χωρίς κοινωνικούς και ταξικούς καθορισμούς.

Στην πρώτη εκδοχή αυτής της ηττοπαθούς λογικής, τίθεται άμεσα ή έμμεσα η πρόταση να κουρνιαίσουμε προσωρινά (και ...κριτικά) στην σκέπη του κυβερνήσιμου ΣΥΡΙΖΑ, αφήνοντας στην άκρη την ουσιαστική συζήτηση για το χαρακτήρα και το ταξικό περιεχόμενο της πολιτικής του. Να αποτελέσουμε το αριστερό άκρο μιας ευρείας κατά ΣΥΡΙΖΑ "συμπόρευσης", στη δεξιά, πλευρά της οποίας θα βρίσκονται ο Ντράγκι, οι τραπεζίτες και οι "υγιείς επιχειρηματίες".

Στην δεύτερη εκδοχή, προβάλλεται με θόρυβο, αλλά χωρίς περιεχόμενο, η ανάγκη όπως όπως συμμαζέματος σε μια **πρόχειρη πολιτική και εκλογική ομπρέλα**, πάλι για "να επιβιώσουμε πολιτικά και βλέπουμε". Θυμίζει τη λογική του "πολιορκημένου φρουρίου" και του άγονου κενού πολιτικού λόγου του ΚΚΕ, σε μια παραλλαγή περισσότερο κινηματική και μεταμοντέρνα.

Και οι δύο δρόμοι έχουν **κοντά ποδάρια**, αλλά και κοινή συνισταμένη την ξαφνική αναγόρευση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και της ANΤΑΡΣΥΑ, σε "στενό κορσέ" που εμποδίζει την "πλατύτητα".

Συναντούνται επίσης στην τραγική υποβάθμιση του προσανατολισμού για την ανασυγκρότηση, την κατάκτηση πολιτικού ρόλου και την αγωνιστική αφύπνιση ενός νέου εργατικού κινήματος και γενικότερα ενός μετώπου ανατροπής, που θα συγκρουστεί για τα ζωτικά ζητήματα της εργατικής τάξης, υπερβαίνοντας την εκλογική αναμονή και τα άγχη "πολιτικής επιβίωσης".

Η εργατική πολιτική δεν είναι άθροισμα θέσεων και διακηρύξεων, αλλά πριν απ' όλα ζήτημα κοινωνικής ταξικής αναφοράς. Κρίνεται όχι στην παράθεση των πάντων, αλλά ακριβώς στην **ιεράρχηση των στόχων και των πολιτικών επιδιώξεων**.

Ας πούμε τα πράγματα με το όνομά τους: Μια συζήτηση που αρχίζει, σέρνεται αέναα, τελειώνει και ξαναρχίζει με το ένα ή το άλλο αναγκαίο ή φανταστικό εκλογικό μέτωπο, δεν έχει να προσφέρει σπουδαία

πράγματα. Τουλάχιστον αν μιλάμε για την μαχόμενη αντικαπιταλιστική αριστερά και όχι για άλλα ρεύματα “πολιτικής παρέμβασης” και αναζήτησης “χρήσιμου πολιτικού ρόλου στη συγκυρία”.

[**aristeroblog.wordpress.com**](http://aristeroblog.wordpress.com)